

« ΚΑΤΑΧΝΙΕΣ »

Ο ΤΥΦΛΟΣ

Πάει άκουμπώντας στο ραβδί του
Γέρος τυφλός σιγά - σιγά.
Μιά ελπίδα μόνος κυνηγά
Μέσ' στο σκοτάδι τὸ βαθύ του.

Θαρρεῖς βασιτῆ με τ' άλλο χέρι
Ένα άλλο χέρι μυστικό
Ποῦ τότε σέρνει βιαστικό
Σε ἴσιο δρόμο νὰ τὸν φέρη...

Κ' ἔτσι βαθειά - βαθειά κυττάζει
Έκεῖ ποῦ γέρνει στο ραβδί
Ποῦ λές μακροιά κάνει νὰ διῆ
Μιά αὐγὴ ποῦ τοῦ γλυκοχαράζει...

ΣΤΗΝ ΜΟΙΡΑ

Μοῖρα, γιὰ δόσ' τῆς λήθης τὸ νερό
'Αχόρταγα νὰ πῶ καὶ νὰ μεθύσω
Τὸν πόνο νὰ ξεχνῶ καὶ νὰ θαρρῶ
Πῶς γύρισα στὰ περασμένα πίσω.

Στὰ εὐτυχισμένα χρόνια, στὰ παλῆὰ
Ποῦ ξέγνοιαστος ὀλόχαρα πετοῦσα
Μέσ' σὲ τρελλῶν ὀνείρων ἀγκαλιὰ
Πῶς μ' ἀγαπᾶ κ' ἐκεῖνη σὰν θαρροῦσα.

Καὶ τὸ καντύλι πῶχῳ στὴ ψυχῇ
Καὶ φέγγῳ νὰ ξεχάσω ἀναμένο
Νὰ διῆ ὅτι θροναίζει μοναχῇ
Στὸν θρόνο ἐκεῖ τὸν μαυροφορεμένο.

I. Γ. ΚΑΡΒΟΥΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Τῆς νεωτέρας μας τέχνης

« Πρέπει ἡ σημερινὴ δημοσιογραφία νὰ εὑρίσκη μίαν μικρὰν θέσιν διὰ τὰ ἀναδημοσιεύειν, ἀπὸ μνηστορημάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πάντοτε πρώτης τάξεως, τὰ ἔργα τῶν μεγάλων μας συγγραφέων, τῶν ἀσημωηθέντων καθὼς καὶ τῶν διαπρεπῶν. »

Φ. ΣΑΡΣΕ.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Η ΑΓΓΕΛΙΚΑ

*Έγινε μεγάλη ταραχὴ σὰν πρωτοφάνηκε στὸ χωριὸ ἡ 'Αγγέλικα. Συνειθισμένος ὁ κόσμος ἀπ' τὴς ντροπαλῆς καὶ συμμαζεμμένες χωριατοπούλες βλέπει ἔξαφνα μέσα στὸ χωριὸ μιὰ κοπέλλα, ποῦ τοὺς φάνηκε σὰ Θεά, Πρῶτο, ποῦ ἦταν κάτασπρη, σὰ νὰ μὴν τὴν εἶδε ἥλιος ποτέ· δεύτερο, πρόσχαρη, γελαζόμενη καὶ ζωηρή, ποῦ τοὺς τρέλλαινε σὰ γελοῦσε καὶ τοὺς ἔδειχε τὰ μεγάλα κ' ὄμορφα δόντια της. Τρίτο, ποῦ δὲ φοροῦσε χωριάτικα, μόνον τῆς χώρας φορέματα. Μὰ τί πρῶτο, καὶ τί δεύτερο, καὶ τί δέκατο; Ἦταν νὰ τὴν βλέπης, καὶ νὰ μὴ χορταίνης.

*Έφερε μίαν ἐπανάσταση στὸ χωριὸ ἡ 'Αγγέλικα. Οἱ καλοὶ χωριανοὶ δὲν τὸ λογάριζαν ἕνα τέτοιο κακό. Ὁ σκοπὸς τοὺς ἦταν ἀθῶος. Αὐτοὶ ζητοῦσαν μιὰ καλὴ δασκάλισσα, νὰ μάθη τὰ κορίτσια τοὺς γράμματα. Γράφουν λοιπὸν στὴ χώρα, καὶ σὲ λι-

γάκι ἔρχεται ἡ 'Αγγέλικα.

Σκολεῖο χτισμένο δὲν εἶχαν ἀκόμη. Τῆς νοικιάζουν ἕνα σπιτάκι, καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι ἀρχισε ἡ 'Αγγέλικα νὰ πολιτίζη τοῦ χωριοῦ τὰ κορίτσια. Ὡς ἐδῶ ἡ δουλειὰ πήγαινε καλὰ. Τὰ κορίτσια μαθαίνανε πῶς τὸ ψωμὶ δὲν πρῶγεται μέσα στὸ βιβλίο ἀν δὲν γενῆ ἄρτος, καὶ σὰν τελειοῦν τὰ μαθήματα, ἀρχίζε τὸ ἐργόχειρο. Καὶ τὸ βράδυ, σὰν πήγαιναν στὰ σπίτια τοὺς, ἄλλη ἔδειχε στὸν πατέρα της μπιμπίλες, ἄλλη παντούφλες, κ' ἄλλη κεντημένες καπνοσακούλες. Κι' ὁ πατέρας τᾶβλεπε αὐτὰ καὶ καμάρονε ποῦ τέλος πάντων εἶδαν ἀνθρωπισμὸ τὰ κορίτσια.

Ἡ δουλειὰ ὅμως δὲ σταμάτησε ὡς ἐδῶ. Οἱ μεγάλες κοπέλλες, ποῦ δὲ μπορούσαν πιὰ νὰ πᾶνε σκολεῖο, δὲν ἔπρεπε νὰ μείνουν κ' αὐτῆς πίσω. Πῶς νὰ βγοῦν ὕστερα οἱ μικρότερες ἀδερφάδες τοὺς πιὸ ἄξιες καὶ πιὸ χαριτωμένες στὸν κόσμῳ! Ρίχτουντε λοιπὸν τῆς 'Αγγέλικας, κ' ἡσυχία δὲν τῆς ἀφίνουν. Νυχτέρι δὲ γίνονται, ποῦ νὰ μὴν τὴν ἔχουν στὴ μέση νὰ λῆ ἱστορίας, νὰ ξιγᾶ συνήθειες τῆς χώρας, νὰ τραγουδᾷ τραγούδια τῆς χώρας νὰ κόβη καὶ νὰ ῥάβη, κ' αὐτῆς νὰ λησμονοῦν κάθε χωριάτικο παιγνίδι, τραγούδι καὶ παραμῦθι, καὶ νὰ ἀθροῦνται σὰ μαγεμμένες νὰκοῦν τὴν 'Αγγέλικα!

Εἶνε ἀλήθεια πῶς σὰν ἔφρουε ἡ δασκάλισσα στὸ σπιτάκι της, οἱ χωριατοπούλες, — πῶς νὰ ξεχάσουν τὴν τέχνη! — τῆς κάμανε γίλια περιγέλια τῆς κακόμοιρας. *Ἄλλη νὰ μιμᾶται τὴ φωνὴ της, ἄλλη τὰ συνήθιστα λόγια της, ἄλλη τὴ μαριόλική της ματιὰ. Ἄθῶα περιγέλια, χωρὶς κημμιά ζούλια